

щото едни глаголи съ единъ предлогъ, а други съ други, а други безъ предлогъ го начертаватъ, а други пакъ никакво го не-матъ, каквото що се доказъ пространно. Но на тѣя многоиспешрѣнни непредѣлни времена, може да ни вѣде оучитель повече нѣжда та ѝ потребата, нежели Грамматиката, сир. е-динъ простъ глаголъ споретъ потребата та-кѡвъ ѝ предлогъ прѣйма, илѣ каквото знаме-нованіе ѣскаме да представиме съ глаголатъ такѡвъ ѝ предлогъ зѣмаме. Токъ що се до-казъ тѣка за глаголы те, не ѣ токмо на про-стыатъ ѣзыкъ свѡйственно, но тако точно го вѣдиме ѝ въ Славѣнскіятъ, когото ѣ под-ражалъ ѝ простыю, ѝ констиннѣ, ако да не-въ го грозѣли многоразлични те членове, ѝ сокскѣмъ не свѣществѣющѣ те родителни надѣ-жи, щѣше да вѣде такѡкъ, каквото го пох-валѣва Юрѣи Бенелинъ, въ кнѣга называемѣмѣ.
 „Дрѣвнѣ ѝ нынѣшнѣ Болгарѣ“ изданѣмъ въ 1829 годѣ, въ Москѣ. Кѡй то гѡвори (на стрѣница 16. томъ пѣркѣй) тако. „Букварь съ различни поученія, собрани одѣ Пе-тра Беровича, за Болгарски-тѣ училища. Напечатася съ помощь-та, Г. Антоньо-ва Иоанновича. Въ годѣ 1824. Я неви-далѣ (гѡвори тѣй списатѣль) ни одной Рус-